

Arrest

nr. 82 765 van 11 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guyaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 15 februari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. ANTHONI, die loco advocaat M. DAL verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij diende op 17 augustus 2011, in functie van haar Nederlandse dochter, een aanvraag in tot de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De burgemeester van de stad Antwerpen nam op 15 februari 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekende partij op 1 maart 2012 ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17/08/2011 werd ingediend door:

Naam: [W.]
Voornaam: [B.]
Nationaliteit: Guyana
[...]
Geboorteplaats: GUYANA, (Guyana)
om volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/ zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk: attest van onvermogen uit het land van herkomst.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekende partij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Haar betoog luidt als volgt:

"Doordat de burgemeester stelde dat verzoekster [...] de gevraagde documenten niet voorlegde, namelijk een attest van onvermogen uit het land van herkomst

Terwijl de materiële motiveringsplicht vereist dat de administratieve overheid uitgaat van de juiste feitelijke gegevens en uit foutieve gegevens niet naar recht kan motiveren;

Dat de burgemeester of zijn administratie een dergelijk attest nooit hebben verzocht, alleszins meldde dat een verklaring op eer volstond;

Dat verzoekster deze verklaring op eer tijdig overmaakte;

Dat zij tevens de andere documenten allen tijdig overmaakte;

Dat de burgemeester niet kan stellen dat verzoekster niet tijdig een document binnenbracht, dat hij nooit verzocht;

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt 17 januari 2007, nr. 166.860, RvSt 7 december 2001, nr. 101.624)

Dat in casu de burgemeester dient te bewijzen dat hij een attest van onvermogen uit het land van herkomst aan verzoekster verzocht;

Dat hij nooit verzoekster in gebreke stelde of meldde dat dit document zou missen;

Dat hij in tegendeel, verzoekster meldde dat een verklaring op eer evenwaardig was aan een dergelijk attest;

Dat indien aangenomen zou worden dat de burgemeester wel om het attest verzocht, hij een vereiste aan de wet toevoegde;

Dat immers geen enkele wettelijke bepaling voorziet dat een betrokkene een dergelijk attest dient bij te voegen;

Dat de burgemeester dan ook een voorwaarde toevoegt aan de wet;

Dat het duidelijk is dat de burgemeester de beslissing niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen;”

3.2. Verwerende partij repliceert als volgt:

“1.

Alvorens dieper in te gaan op deze beweerde schendingen, meent verwerende partij te moeten preciseren welke verplichtingen op verzoekster rustten toen zij haar aanvraag indiende op 17 augustus 2011 conform artikel 52 van het KB van 8 oktober 1981.

Artikel 52, §2, 2° van het KB van 8 oktober 1981 voorziet uitdrukkelijk dat bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag volgende documenten dienen overgemaakt te worden door het familielid, zijnde de aanvrager en huidige verzoekster: “de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij artikel 40bis, 2 en §4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult “.

Aldus werd conform deze bepaling in de bijlage 19ter die op 17 augustus 2011 aan verzoekster door verwerende partij werd overhandigd uitdrukkelijk vermeld dat verzoekster ten laatste op 16 november 2011 volgende documenten diende voor te leggen: “Attest onvermogen “. (stuk 1)

Verwerende partij heeft vervolgens moeten vaststellen dat zij dit nooit van verzoekster heeft ontvangen.

Verzoekster heeft derhalve niet voldaan aan haar verplichtingen die voortvloeien uit voormeld artikel 52 van het KB van 8 oktober 1981, noch uit artikel 40bis van de Wet van 15 december 1980, zodat verzoekster verwerende partij geen andere keuze liet dan te handelen conform artikel 52, §3 van het KB van 8 oktober 1981 en bijgevolg de bestreden beslissing te treffen en te betekenen aan verzoekster, hetgeen geschiedde op resp. 15 februari 2012 en 1 maart 2012.

2.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich, in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk: attest van onvermogen uit het land van herkomst”.

Deze overwegingen laten verzoekster toe om te achterhalen om welke redenen haar aanvraag door de gemachtigde van de burgemeester van verwerende partij werd geweigerd.

[...]

De motieven zoals door verwerende partij uiteengezet in de bestreden beslissing volstaan opdat zou komen vast te staan dat verwerende partij geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat de aanvraag van verzoekster diende te worden geweigerd.

Voor de goede orde benadrukt verwerende partij dat ook de wetsbepaling waarop verwerende partij zich gebaseerd heeft om deze beslissing uit te vaardigen vermeld is in de bestreden beslissing, met name artikel 52 §3 van het KB van 8 oktober 1981, hetgeen verzoekster ook door eenvoudige lezing te weten is gekomen.

Dit artikel vermeldt zeer duidelijk dat bij gebreke aan de mededeling van de bewijsdocumenten binnen de gestelde termijn, het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 zal weigeren, desgevallend met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze bewijsdocumenten, dewelke in de vorige paragrafen van ditzelfde artikel 52 worden opgesomd, werden ten overstaan van verzoekster ook zeer duidelijk weergegeven in de bijlage 19ter die haar op 17 augustus 2011 werd afgeleverd, zoals supra reeds uiteengezet. In deze bijlage 19ter werd eveneens verwezen naar artikel 52 van het KB van 8 oktober 1981.

Verzoekster kan dan ook niet ernstig voorhouden geen kennis te hebben gehad van de verplichting om een attest van onvermogen over te maken.

Verwerende partij heeft vervolgens in haar beslissing niets anders gedaan dan vastgesteld dat verzoekster dit bewijs niet had overgemaakt, en derhalve binnen de gestelde termijn niet had voldaan aan de wettelijke verplichting om de gevraagde stukken voor te leggen, waarbij bovendien duidelijk was aangegeven welke stukken precies niet werden voorgelegd binnen de gestelde termijn.

In de bestreden beslissing wordt dan ook volstrekt terecht gesteld, mét verwijzing naar artikel 52, §3 van het KB van 8 oktober 1981, dat verzoekster heeft nagelaten de gevraagde bewijzen binnen de vastgestelde termijn voor te leggen, hetgeen verzoekster overigens ook niet betwist.

Er is bijgevolg om al deze redenen geen enkel bewijs van een schending van de materiële motiveringsplicht.

3.

Verzoekster meent deze schending eveneens te kunnen inroepen, daar zij van oordeel is dat verwerende partij niet van de juiste feitelijke gegevens is uitgegaan in haar motivering van de bestreden beslissing.

Meer bepaald stelt verzoekster dat verwerende partij nooit om een attest van onvermogen verzocht heeft, en aan verzoekster zou gemeld hebben dat een verklaring op eer volstond.

Deze stelling is volstrekt onjuist, en in strijd met het administratief dossier dat verwerende partij voorlegt. Verzoekster bewijst het tegendeel niet.

Uit de stukken 8, 9 en 10 van het administratief dossier blijkt immers naar genoegen van recht dat verzoekster herhaaldelijk in kennis werd gesteld van feit dat een attest van onvermogen uit het land van herkomst vereist was, én dat men dit aan de zijde van verzoekster ook begrepen had, nu de dochter van verzoekster per e-mail dd. 21 maart 2011 aan verwerende partij bevestigde dat dit attest was aangevraagd in het land van herkomst.

Verzoekster kan derhalve thans bezwaarlijk voorhouden geen kennis te hebben gehad van deze vereiste, noch van de vereiste aard van dit attest van onvermogen.

Het moge dan ook duidelijk zijn dat verwerende partij steeds de juiste en volledige informatie heeft verschaft, én dat verzoekster hiervan op de hoogte was.

Verwerende partij heeft nooit aan verzoekster gemeld dat een verklaring op eer volstond, hetgeen verzoekster overigens op generlei wijze aantoon. Zoals reeds uiteengezet heeft verwerende partij evenmin ooit zulke verklaring op eer van verzoekster ontvangen.

Ook om deze redenen is er geen schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond door verzoekster, nu verwerende partij haar beslissing wel degelijk op grond van de juiste feitelijke gegevens heeft gemotiveerd.

Verwerende partij verwijst naar volgende rechtspraak: (RvV 30 november 2011, nr 71 263)

“De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.”

Verwerende partij is van oordeel dat zij in haar motivering aan deze vereisten voldaan heeft, nu zij het feitelijk bestaan van haar motieven heeft bewezen zoals blijkt uit het administratief dossier, en nu deze motieven in rechte ter verantwoording van de bestreden beslissing konden genomen worden.

4.

Tenslotte meent verzoekster dat verwerende partij, door zulk attest van onvermogen uit het land van herkomst te eisen, een vereiste aan de wet heeft toegevoegd.

Niets is echter minder waar.

In de eerste plaats dient opgemerkt te worden dat niet verwerende partij, doch wel de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, of haar gemachtigde, deze vereiste heeft gesteld.

Artikel 40bis, § 2, 4° van de wet van 15 december 1980 bepaal[t] vervolgens uitdrukkelijk het volgende: “de bloedverwanten in opgaande lijn (...), die ten hunnen laste zijn, die hen begeleiden, of zich bij hen voegen”.

Verzoekster diende bijgevolg uiteraard te voldoen aan de wettelijke voorwaarde van het ten laste zijn om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 40bis van de wet van 15 december 1980.

Bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn van een Unieburger, beschikt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Zoals reeds aangehaald oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is hij niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

[...]

Er dient derhalve te worden besloten dat de bestreden beslissing naar genoegen van recht met draagkrachtige en gegronde motieven is gemotiveerd.

Verzoekster erkent bovendien dat zij geen attest van onvermogen uit haar land van herkomst voorlegde.

Er ligt geen enkel bewijs van onvermogen voor; de verklaring op eer waarnaar verwezen wordt door verzoekster is verwerende partij onbekend, en bovendien zou zulke verklaring geenszins volstaan.

Er is dan ook niet aannemelijk gemaakt dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing op onjuiste of onredelijke wijze zou hebben gehandeld door te oordelen dat verzoekster niet heeft aangetoond onvermogen te zijn in haar land van herkomst.”

3.3. De Raad merkt op dat het toekomt aan de vreemdeling die voorhoudt een recht op verblijf te kunnen laten gelden om het bewijs te leveren dat hij aan de door de wetgever gestelde voorwaarden om van dit verblijfsrecht te genieten voldoet.

Verzoekende partij diende op 17 augustus 2011 een aanvraag in tot de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Overeenkomstig artikel 52, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, diende zij derhalve documenten aan te brengen waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat zij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die op haar van toepassing zijn, vervult. Verzoekende partij verzocht om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten te worden als bloedverwant in opgaande lijn van een in België verblijvende Nederlandse vrouw. Zij diende bijgevolg, gelet op hetgeen bepaald is in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, aan te tonen dat zij ten laste was van de descendent die zij wenste vervoegen.

Uit de bijlage 19ter die door verzoekende partij op 17 augustus 2011 werd ondertekend blijkt dat verwerende partij verzoekende partij uitdrukkelijk verzocht om een “*attest van onvermogen*” aan te brengen teneinde het bewijs te leveren dat zij ten laste was van haar dochter, in functie van dewelke zij een verblijfsrecht liet gelden. Tevens blijkt uit brieven van 15 februari 2011 en 24 maart 2011 dat verwerende partij verzoekende partij voordien reeds informeerde dat zij een “*attest van onvermogen (geen roerende en onroerende goederen), afgeleverd door de autoriteiten van het herkomstland*” diende over te maken om, in functie van haar dochter, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk

toegelaten te worden. De dochter van verzoekende partij liet via een e-mail aan verwerende partij weten dat het een tweetal weken zou duren alvorens het attest van onvermogen in België zou aankomen. Verzoekende partij kan dan niet gevolgd worden in haar stelling dat verwerende partij nooit om een dergelijk attest zou hebben verzocht.

Waar verzoekende partij betoogt dat zij een verklaring op eer overmaakte, waarbij zij zelf attesteerde dat zij onvermogen is en verwerende partij aangaf dat dit stuk evenwaardig was aan een door de bevoegde autoriteiten afgeleverd overtuigingsstuk, kan de Raad enkel vaststellen dat deze bewering geen steun vindt in de hem voorgelegde stukken.

De Raad merkt voorts op dat de burgemeester van de stad Antwerpen door te vragen om een attest van onvermogen over te maken geen voorwaarde aan de wet toevoegde, doch slechts een redelijke invulling gaf aan de reglementair vastgelegde vereiste dat een ascendent van een burger van de Unie het bewijs dient te leveren dat hij ten laste is van de persoon die hij wenst te vervoegen.

De uiteenzetting van verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de burgemeester van de stad Antwerpen beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK